

POŁSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 41230

Kl. 80 b, 23/04

Stefan Paprocki

Warszawa, Polska

Wacław Polkowski

Warszawa, Polska

Sposób wytwarzania płytek wykładzinowych, zastępujących płytki glazurowane

Patent trwa od dnia 21 maja 1957 r.

W budownictwie w celu ochrony powierzchni murów lub tynków przed działaniem wody i uzyskania gładkich i estetycznych powierzchni, np. w łazienkach, kuchniach itd., stosuje się powszechnie wykładziny z płytek ceramicznych glazurowanych, płytek emaljowanych na różnych podłożach lub płytek powlekanych tworzywami sztucznymi. Z płytek tych jedynie płytki glazurowane są stosunkowo trwałe; inne znane płytki wykazują na ogół słabą wytrzymałość, łatwo zmieniają barwę i tracą połysk, ulegają zarysowywaniu i wreszcie wykazują niedostateczną przyczepność do podłoża. Ponieważ płytki glazurowane są stosunkowo kosztowne i stosowanie ich znacznie podraża budowę, starano się zastąpić je materiałem tańszym, w pierwszym rzędzie szkłem, które pod względem trwałości odpowiada glazurze. Próbowano więc stosować płytki szkla-

ne powleczone od strony przylegającej do muru barwnym lakierem lub farbą. Okazało się jednak, że płytki takie nie nadają się do użytku, gdyż wilgoć zawarta w murze, jak też wilgoć przenikająca przez szczeliny między poszczególnymi płytkami, w krótkim czasie uszkadza powłokę barwną, tworząc zacieki, plamy itp. Próbowano więc zabezpieczać powłokę barwną w najrozsądniejszy sposób, np. przez zastosowanie drugiej warstwy szkła. Wyrabiano na przykład płytki wykładzinowe składające się z dwóch sklejonych ze sobą płytek szklanych, między którymi znajdowała się warstwa barwnego lakieru lub farby albo barwny papier. Płytki tego rodzaju okazały się też niepraktyczne w użyciu, a przede wszystkim za kosztowne, wymagały bowiem stosowania klejów i znacznej robocizny. Najważniejszą jednakże przyczyną, z powodu której

plytki szklane różnego rodzaju nie weszły w użycie, była ich zła przyczepność do muru. Płytki takie osadzone za pomocą zwykle stosowanych zapraw po pewnym czasie odpadały.

Sposób według wynalazku usuwa wymienione wyżej niedogodności i pozwala na wytworzenie płytek wykładzinowych z taniego materiału, jakim jest szkło, nie ustępujących w niczym płytkom glazurowanym i wykazujących bardzo dobrą przyczepność do podłoża.

Sposób według wynalazku polega na tym, że płytkę szklaną powleka się jednostronnie najpierw farbą lub lakierem w celu uzyskania pożądanego zabarwienia, a następnie na tę warstwę barwną nakłada się dowolnej grubości warstwę masy, otrzymanej przez zarobienie niewielką ilością wody drobno sproszkowanej mieszanki kazeiny handlowej, mielonego piasku i cementu portlandzkiego. Wspomniana mieszanina zawiera najkorzystniej do 10% kazeiny handlowej i do 20% piasku zmielonego do grubości ziarn 0,06 mm.

Po związaniu się masy uzyskuje się płytkę wykładzinową, w której warstwa barwna zostaje trwale zabezpieczona przed wszelkimi wpływami zewnętrznymi, nałożona bowiem masa nadzwyczaj mocno i trwale łączy się zarówno ze szkłem jak i z warstwą barwną, a z drugiej strony wykazuje zupełną wodoodporność i nie dopuszcza wilgoci do warstwy barwnej. Warstwa masy umożliwia też trwałe osadzenie płytki na murze lub tynku, przy użyciu dowolnych znanych zapraw. W celu zwiększenia jeszcze przyczepności płytki do muru można powierzchnię masy uczynić chropowatą przez posypanie jej piaskiem lub zaryflowanie przed całkowitym związaniem się masy.

Sposobem według wynalazku można też wykonywać płytki wykładzinowe ze szkła w ten sposób, że nie nakłada się warstwy barwnej na szkło przed nałożeniem masy, lecz w celu uzyskania pożądanego koloru dodaje się barwnika do samej masy. Otrzymuje się wtedy jednakże płytki o zabarwieniu mniej jaskrawym, z odcieniem szarawym.

Sposobem według wynalazku uzyskuje się płytki wykładzinowe o pięknym połysku i o dowolnych żywych kolorach, w zupełności zastę-

pujące stosowane dotychczas kosztowne płytki glazurowane.

Należy też zaznaczyć, że produkcja płytek sposobem według wynalazku nie wymaga — w przeciwieństwie do produkcji płytek glazurowanych — stosowania energii cieplnej, ani też kwalifikowanych sił roboczych.

Mieszanki podobne do masy używanej w sposobie według wynalazku proponowano już stosować do wytwarzania powłok antykorozyjnych na metalach i betonie, nie można było jednakże przewidzieć, że masa taka będzie wykazywać wybitną przyczepność do szkła i że dzięki niej zostanie rozwiązany problem stosowania płytek szklanych do wykładania powierzchni murowanych. Efekty zastosowania omawianej masy do wyrobu płytek wykładzinowych ze szkła były tym bardziej nieoczekiwane, że próby robione z czystym cementem portlandzkim nie dawały pożądanego wyniku.

Zastrzeżenia patentowe

1. Sposób wytwarzania płytek wykładzinowych, zastępujących płytki glazurowane, znamienny tym, że płytkę szklaną powleka się jednostronnie najpierw farbą lub lakierem w celu uzyskania pożądanego koloru, a następnie na tę warstwę barwną nakłada się dowolnej grubości warstwę masy, otrzymanej przez zarobienie niewielką ilością wody drobno sproszkowanej mieszanki kazeiny handlowej, mielonego piasku i cementu portlandzkiego.
2. Sposób według zastrz. 1, znamienny tym, że mieszanina zawiera do 10% kazeiny handlowej i do 20% piasku zmielonego do grubości ziarn 0,06 mm.
3. Odmiana sposobu według zastrz. 1, 2, znamienna tym, że na płytkę szklaną nakłada się, bez stosowania warstwy barwnej, masę z kazeiny, piasku i cementu portlandzkiego lub anhydrytowego, do której dodano odpowiedniego barwnika.
4. Sposób według zastrz. 1—3, znamienny tym, że powierzchnię nałożonej masy, przed jej całkowitym związaniem się, posypuje się piaskiem lub zaryflowuje się.

Stefan Paprocki
Wacław Polkowski